

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Πολιτική, η τελευταία άμυνα των «πληβείων»...

Μέρα που ξημέρωσε χθες...

«Ξεχνάει ο κόσμος; 42 χρόνια μετά; Ξεχνάει ο κόσμος; Ζώντας μια καθημερινότητα που σκοτώνει την ελπίδα;

Ξεχνάει ο κόσμος τον ξεσηκωμό του Πολυτεχνείου, που «πληρώθηκε» με εξορίες, με βασανισμούς, με θανάτους «ανώνυμων» αγωνιστών, αλλά και με τη διαχείριση της εξουσίας;

Αναρωτιέται ο κόσμος πώς θα είναι η πολιτική συμμετοχή και εκπροσώπηση, όταν εκλείψουν και οι τελευταίοι των Μοϊκανών; Άτομα που πλάστηκαν διά πυρός και σιδήρου, άτομα που μπήκαν στην πολιτική με οριακά βιώματα;

Θυμάται ο κόσμος, καταλαβαίνει ο κόσμος οτιδήποτε ξεπερνάει το προσωπικό του βίωμα; Ξεχνάει ο κόσμος ότι η δημοκρατία είναι ένα «ποδήλατο», που χρειάζεται συνεχώς ορθοπεταλιές, για να μην εκτροχιαστούμε όλοι και όλες μαζί;

Λέξεις χωρίς περιεχόμενο... Πολιτική χωρίς κοινωνική εκπροσώπηση. Ερωτήματα και μνήμες με ειδικό ιστορικό και αγωνιστικό βάρος... Για πόσους και πόσες όμως;

«Υπάρχουν πόλεις των ζωντανών και πόλεις των νεκρών, αλληγορίες της μνήμης που περνούν μέσα στο φως ενός αλλότριου χρόνου, σκοτεινοί θάλαμοι της συνείδησης. Κενοτάφια μιας σχεδόν μεταφυσικής νοσταλγίας, πόλεις των άλλων», γράφει για τη Βενετία στο βιβλίο του «Λογοτεχνική Γεωγραφία», ο Αναστάσης Βιστωνίτης. Κάπως έτσι είναι και η ιστορική μνήμη, η συλλογική μνήμη, μπορούμε να συμπληρώσουμε, με αφορμή την επέτειο του ξεσηκωμού του Πολυτεχνείου....

Όταν η συλλογική μνήμη για τα μεγάλα γεγονότα της ιστορίας παύει να είναι βίωμα και γίνεται απλώς μια άλλη επέτειος, με ή χωρίς ντοκουμέντα, τότε... Η ιστορία γίνεται

κώρος αντιπαράθεσης, σοβαρών και κινδυνολόγων... Τότε... Το ιστορικό μυθιστόρημα, η «Αρχαία Σκουριά» της Μάρως Δούκα, η «Αντιποίηση Αρχής» του Αλέξανδρου Κοτζιά, οι «Ακυβέρνητες Πολιτείες» του Στρατή Τσίρκα, «ανοίγουν» δρόμους... Η τηλεοπτική σειρά, η κινηματογραφική αναπαραστάση, το καλό ιστορικό ή μυθολογικό ντοκιμαντέρ «ανοίγουν» παράθυρα...

Ξεχνάει ο κόσμος; Τιμωρεί ο κόσμος; Ελπίζει ο κόσμος; Υπάρχει συλλογική μνήμη σε αυτόν τον τόπο που μπορεί να εμπνεύσει αγώνες για μια καλύτερη δημοκρατία με περιεχόμενο;

Πολιτική, η τελευταία άμυνα των «πληβείων»... Ψωμί, παιδεία, ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα, αγώνες χωρίς τέλος, αιτήματα χωρίς ολοκλήρωση, «ουτοπίες» που σε βοηθούν να πλησιάσεις το όνειρο...

Υ.Γ. Το κείμενο αυτό πρωτοδημοσιεύθηκε στο ιστολόγιό μου <http://endeaneos.blogspot.com.au/> στις 16 Νοέμβρη 2007.

